

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **ZIP o. p. s.,** se sídlem Tomanova 3 - 5, Plzeň, zastoupena JUDr. Miloslavou Wipplingerovou, advokátkou se sídlem Pražská 45, Plzeň, proti žalované: **Akademie věd České republiky,** se sídlem Národní 1009/3, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2011, č. j. 8 A 37/2011 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně ZIP o. p. s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2011, č. j. 8 A 37/2011 – 33, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením odmítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala určení neplatnosti výpovědi Dohody o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů ze dne 27. 10. 2006 mezi žalovanou a žalobkyní, dané žalobkyni žalovanou dopisem ze dne 22. 12. 2010, a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínky řízení spočívajícího v absenci pravomoci soudu. Dospěl k závěru, že i kdyby bylo postaveno na jisto, že předmětná dohoda je veřejnoprávní smlouvou, nesvěřují s. ř. s. ani zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o památkové péči“) soudům rozhodujícím ve správním soudnictví pravomoc k rozhodování sporů z veřejnoprávních smluv. Tato otázka je řešena v ust. § 169 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že v ust. § 169 správního řádu není uveden posuzovaný případ, a neexistuje tudíž správní orgán, který by tento spor rozhodl. Je nutné vzít v úvahu právní postavení žalované, která vznikla na základě zákona a žádný správní orgán jí není nadřízen. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že postupem městského soudu je jí bráněno domáhat se ochrany u nezávislého soudu. Žaloba byla podána dle § 4 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Žalovaná vystupuje dle ust. § 21 zákona o památkové péči jednoznačně v pozici subjektu, jemuž bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Podle důvodové zprávy k zákonu o památkové péči rozsah a podmínky provádění archeologických výzkumů v určité oblasti „se určují“ právě v dohodách uzavíraných s žalovanou, v nichž se navíc „stanoví“ i rozsah archeologických výzkumů a dokumentace archeologických nálezů určité sběrné oblasti. V době přijetí zákona o památkové péči bylo zcela jiné politicko-společenské klima než v současnosti a zákon zřejmě nepředpokládal, že by archeologické výzkumy prováděly jiné než státní nebo státem zřízené subjekty. Novelizace rozšířily okruh subjektů provádějících výzkumy, ale podmínky pro jejich provádění dle § 21 zákona o památkové péči se nezměnily. Samotné povolení Ministerstva kultury nezakládá oprávnění subjektu provádět archeologické výzkumy. K tomu je potřeba uzavřít dohodu s žalovanou. Ta v dohodě stanoví rozsah a podmínky provádění výzkumů, a to aniž by je oprávněný subjekt mohl ovlivnit. I toto svědčí o tom, že žalované bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná uvedla, že dohoda dle ust. § 21 zákona o památkové péči obsahuje podmínky pro provádění archeologických výzkumů, jejich koordinaci a zpracovávání výsledků výzkumu tak, aby byly v souladu s podmínkami stanovenými platnými právními předpisy. Má tedy charakter veřejné smlouvy a spory z veřejných smluv nepatří do pravomoci soudů. Žalovaná proto navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

V projednávané věci je stěžejní otázkou, zda má dohoda o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů podle ust. § 21 odst. 2 věty druhé zákona o památkové péči povahu veřejnoprávní smlouvy, a pokud ano, zda se jedná o některou ze smluv uvedených v ust. § 160 až 162 správního řádu. Pouze v takovém případě by totiž byl správný závěr městského soudu, že spory z takové smlouvy nerozhodují soudy ve správním soudnictví, nýbrž správní orgány dle ust. § 169 správního řádu.

Teorie rozlišuje mezi veřejnoprávními smlouvami v užším a širším slova smyslu (viz např. Hendrych D., a kol. *Správní právo*. 7. vyd. Praha : C.H.Beck, 2009, s. 253-276). Za veřejnoprávní smlouvy v užším slova smyslu jsou považovány dvoustranné nebo vícestranné správní úkony, které zakládají, mění nebo ruší vztahy správního práva, s tím, že alespoň jednou smluvní stranou je vždy subjekt veřejné správy. Jsou-li všechny smluvní strany subjektem veřejné správy, jedná se o smlouvu koordinační (ust. § 160 správního řádu). Jestliže je jednou ze smluvních stran adresát veřejné správy, jde o smlouvu subordinační (ust. § 161 správního řádu). Veřejnoprávní smlouvy v širším slova smyslu pak kromě výše uvedených dvou typů zahrnují také smlouvy o převodu či způsobu výkonu veřejných subjektivních práv nebo povinností (ust. § 162 správního řádu). V tomto případě jsou totiž smluvními stranami osoby soukromého práva, nicméně předmětem smlouvy je veřejnoprávní vztah. Rozhodující pro stanovení, zda je posuzovaná dohoda veřejnoprávní smlouvou, je tedy povaha smlouvou upravených práv a povinností. Není podstatné, zda je takto zákonem výslovně označena (viz usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 31/2007 - 82, dostupné na www.nssoud.cz). Pro podřazení pod konkrétní typ veřejnoprávní smlouvy je pak nutné určení povahy smluvních stran.

V posuzovaném případě byla mezi stěžovatelkou a žalovanou uzavřena dohoda o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů podle ust. § 21 odst. 2 zákona o památkové péči. Obsahem dohody jsou práva a povinnosti oprávněné organizace (zde stěžovatelky) konkretizující obecné povolení k provádění archeologických výzkumů, které oprávněné organizaci za splnění zákonných podmínek udělilo na její žádost Ministerstvo kultury podle ust. § 21 odst. 2 zákona o památkové péči. Není pochyb o tom, že tímto rozhodnutím Ministerstvo kultury zakládá oprávněné organizaci veřejné subjektivní právo na provádění archeologických výzkumů, podmíněné uzavřením dohody dle ust. § 21 odst. 2 věty druhé zákona o památkové péči. Charakter tohoto oprávnění nasvědčuje závěru, že i konkrétní práva a povinnosti upravené následně v dohodě mají povahu veřejných subjektivních práv a povinností. Další indicií směřující k závěru o veřejnoprávní povaze dohody je veřejnoprávní povaha předpisu (zákona o památkové péči), který zakotvuje zmocnění k uzavření této dohody. Nakonec ze samotného názvu dohody (o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů) i z důvodové zprávy k zákonu o památkové péči („ [...] *se v těchto dohodách stanoví i rozsah archeologických výzkumů* [...]“, sněmovní tisk č. 8/1985) vyplývá, že tato dohoda neupravuje soukromoprávní vztahy, nýbrž určuje (stanoví) další veřejná subjektivní práva a povinnosti. Ta jsou sama existenčně

spjata s povolením Ministerstva kultury podle ust. § 21 odst. 2 věty prvé zákona o památkové péči a jím i limitována (dohoda nemůže oprávněné organizaci povolovat více) a zároveň toto povolení (a tím i veřejné subjektivní právo na provádění archeologických výzkumů) omezují (určují jeho rozsah; podmiňují jeho uplatnění splněním dalších povinností). Tato dohoda má tedy charakter veřejnoprávní smlouvy.

Je proto nyní potřeba posoudit, zda jedna či obě smluvní strany dohody vystupovaly při jejím uzavírání z pozice orgánu vrchnostenské veřejné správy. Stěžovatelka je osobou soukromého práva (obecně prospěšnou společností dle zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), to ovšem neznamená, že v konkrétních vztazích nemůže vystupovat jako subjekt pověřený výkonem veřejné správy. Žalovaná je naproti tomu organizační složkou státu zřízenou přímo zákonem (§ 1 a § 3 odst. 1 zákona č. 283/1992 Sb., o Akademii věd České republiky, ve znění pozdějších předpisů), který však může být také jak subjektem, tak adresátem veřejné správy. Postavení obou smluvních stran při zajišťování státní památkové péče na úseku archeologických nálezů je potřeba zkoumat primárně s ohledem na práva a povinnosti svěřené jim zákonem o památkové péči.

Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o památkové péči je Ministerstvo kultury oprávněno prohlásit archeologický nález za kulturní památku pouze na návrh Akademie věd České republiky (dále také „Akademie věd ČR“). Monopol iniciace správního řízení svědčí ve prospěch závěru, že Akademie věd ČR v oblasti státní památkové péče o archeologické nálezy vystupuje v pozici vrchnostenského orgánu. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že v řízení o zrušení prohlášení archeologického nálezu za kulturní památku vystupuje Akademie věd ČR na základě ust. § 8 odst. 2 zákona o památkové péči v pozici dotčeného orgánu ve smyslu ust. § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť její vyjádření je vedle vyjádření krajského úřadu a obecného úřadu obce s rozšířenou působností nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí o zrušení prohlášení. Na roveň orgánů veřejné správy Akademii věd ČR staví i fakt, že o prohlášení archeologického nálezu za kulturní památku, neshledání důvodů pro takové prohlášení, zápisu archeologického nálezu jako kulturní památky do ústředního seznamu i zrušení jeho prohlášení za kulturní památku musí být podle ust. § 3 odst. 4 a § 7 odst. 3 zákona o památkové péči vedle Akademie věd ČR informovány pouze orgány veřejné správy a vlastník nálezu, kterým je stát, kraj nebo obec (viz § 23a zákona o památkové péči). Zvláštní postavení Akademie věd ČR podtrhuje i to, že její Archeologický ústav je jediným subjektem, který je přímo ze zákona (§ 21 odst. 1 zákona o památkové péči) oprávněn k provádění archeologických výzkumů. Ostatní subjekty tuto činnost mohou provádět pouze na základě povolení Ministerstva kultury, vydávaného po dohodě s Akademií věd ČR, a za předpokladu, že uzavřou s Akademií věd ČR dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů. Podle ust. § 21 odst. 5 zákona o památkové péči může Ministerstvo kultury přistoupit k odnětí povolení k provádění archeologických výzkumů opět po dohodě s Akademií věd ČR.

S ohledem na výčet oprávnění (pravomocí) Akademie věd ČR je nutno uzavřít, že při uvedených činnostech vystupuje na úseku státní památkové péče o archeologické nálezy jako subjekt zákonem pověřený výkonem vrchnostenské správy, tedy správní orgán ve smyslu ust. § 160 a 161 správního řádu. Konkrétně je do vrchnostenské správy nutno zařadit především její pravomoc uzavírat dohody o rozsahu a podmínkách provádění

archeologických výzkumů podle ust. § 21 odst. 2 zákona o památkové péči a v rámci nich upravit veřejná subjektivní práva a povinnosti oprávněné organizace při provádění archeologických výzkumů.

Oprávněné organizaci (v posuzovaném případě stěžovatelce) naproti tomu zákon o památkové péči výkon vrchnostenské správy nesvěřuje; stanoví pouze podmínky, za nichž je oprávněna provádět archeologické výzkumy, tedy především povinnosti, které musí při této činnosti plnit. Tato činnost není výkonem veřejné správy, nýbrž naopak předmětem regulace ze strany veřejné správy – povolování, kontroly apod. To se projevuje i v dohodě podle ust. § 21 odst. 2 tohoto zákona, jejímž obsahem jsou především podmínky provádění archeologických výzkumů, tedy omezení obecně uděleného povolení Ministerstva kultury a stanovení dalších povinností oprávněné organizace. Konkrétně podle dohody uzavřené mezi stěžovatelkou a žalovanou dne 27. 10. 2006 (obsažená na č. l. 23 - 24 soudního spisu) je stěžovatelka oprávněna provádět archeologické výzkumy pouze určitou formou, na určitém území a zásadně na neziskových principech. Dále je například povinna garantovat profesionální úroveň své práce (což dohoda dále konkretizuje), oznámit Archeologickému ústavu provádění výzkumů ve stanovené lhůtě, přispívat do periodika „Výzkumy v Čechách“, odevzdávat závěrečné zprávy, zprávy o archeologické akci, koordinovat svou činnost s jinými oprávněnými organizacemi, apod. Naproti tomu vůči žalované tato dohoda stanoví toliko povinnosti spolupráce a součinnosti. Z uvedeného je patrné nerovné postavení mezi oběma smluvními stranami – žalovanou jako vykonavatelkou veřejné správy a stěžovatelkou jako jejím adresátkou.

Dohoda podle ust. § 21 odst. 2 zákona o památkové péči je tedy podle svého obsahu a charakteru smluvních stran veřejnoprávní smlouvou subordinační, která je ve správním řádu upravena v jeho ust. § 161. Toto ustanovení však hovoří pouze o dohodách mezi správním orgánem a osobou, která by byla účastníkem podle § 27 odst. 1, kdyby probíhalo řízení podle části druhé. Jak bylo výše uvedeno, žalovanou je nutno při uzavírání dohody dle ust. § 21 odst. 2 zákona o památkové péči považovat za vykonavatele veřejné správy, tedy správní orgán. Sporným se však může zdát, zda je stěžovatelka osobou, která by byla účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu, když zákon nepočítá s žádným správním řízením, které by bylo možné vést namísto uzavření dohody. Ani česká doktrína správního práva se nevyjadřuje jednoznačně a jednomyslně k otázce, zda je možnost nahrazení veřejnoprávní smlouvy správním rozhodnutím nezbytnou podmínkou k tomu, aby mohla smlouva spadat do působnosti ust. § 161 správního řádu (srov. např. Ondruš, R. *Správní řád – nový zákon s důvodou zprávou a poznámkami*. Praha : Linde, 2005, s. 467; Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 3. vyd. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 591; Hendrych, D. a kol. *Správní právo*. 7. Vyd. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 264-273). Předně však zákon uvádí, že veřejnoprávní smlouva může být uzavřena „*i namísto vydání rozhodnutí*“, tedy nikoliv pouze namísto vydání rozhodnutí. Gramatický výklad ust. § 161 správního řádu proto podporuje závěr, že toto ustanovení dopadá také na subordinační smlouvy, kterými se přímo nenahrazuje správní rozhodnutí jako explicitně upravená alternativa k uzavření veřejnoprávní smlouvy. Do věcné působnosti tohoto ustanovení budou tedy spadat všechny veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi správním orgánem na straně jedné a osobou, která by byla účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, kdyby probíhalo správní řízení – tedy jsou-li předmětem smlouvy práva a povinnosti, o nichž by za normálních okolností bylo nutné vést správní řízení. Určující je charakter

těchto práv a povinností, nikoliv to, že aktuální právní úprava s vedením správního řízení o těchto právech a povinnostech explicitně počítá. Rozhodující je tedy to, že smlouva není úkonem, který by závisel toliko na svobodné vůli smluvních stran, nýbrž alternativou autoritativního aktu, který je v podobných případech tradičním a převažujícím způsobem regulace vztahů.

Lze považovat za nedokonalost právní úpravy, pokud pro případ neuzavření veřejnoprávní smlouvy neobsahuje možnost vést správní řízení a vydat správní rozhodnutí; tato nedokonalost nicméně nemůže být důvodem pro vynětí takové smlouvy z režimu správního řádu a tím také mimo jiné pro odnětí možnosti domáhat se řešení sporů z takových smluv postupem podle ust. § 169 správního řádu, který je pro tyto případy přímo koncipován. Tento mechanismus řešení sporů z veřejnoprávních smluv, jehož výsledkem je rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví na základě žaloby dle ust. § 65 a násl. s. ř. s. (shodně např. Vedral, J. *Správní řád. Komentář.* Praha : Bova Polygon, 2006, s. 964; Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář.* 3. vyd. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 616), je přitom mnohem vhodnější než jeho nahrazování například okamžitým řízením o ochraně před nezákonným zásahem podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. Současná koncepce správního soudnictví totiž nepočítá s žádným určovacím řízením, v němž by bylo možné konstatovat neplatnost výpovědi z veřejnoprávní smlouvy, jak se domáhala stěžovatelka v řízení před městským soudem.

Dohoda o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů dle ust. § 21 odst. 2 zákona o památkové péči je tedy subordinační dohodou dle ust. § 161 správního řádu, přičemž podle ust. § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu je k rozhodování sporů z takové smlouvy příslušný správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy. Městský soud proto rozhodl správně, pokud žalobu pro nedostatek pravomoci soudů ve správním soudnictví podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť tento nedostatek podmínky řízení je neodstranitelný.

Nejvyšší správní soud může městskému soudu pouze vytknout ne zcela jednoznačné posouzení, zda je předmětná dohoda skutečně veřejnoprávní smlouvou (městský soud uvedl: „[...] *i kdyby bylo postaveno najisto, že Dohoda* [...] *je veřejnoprávní smlouvou,* [...]“). Jednoznačný závěr o veřejnoprávní povaze této dohody však byl předpokladem pro postup dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud by se totiž jednalo o smlouvu soukromoprávní, musel by postupovat dle ust. § 46 odst. 3 s. ř. s. Z obsahu napadeného usnesení je však zřejmé, že městský soud považoval tuto dohodu za veřejnoprávní, což nakonec také bylo (a nadále je) mezi stranami nesporné. Napadené usnesení tedy přes tento nedostatek stojí na důvodech, které jsou dostatečným podkladem pro jeho výrok (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné vyjádřit se také k otázce, který konkrétní správní orgán bude ve světle výše uvedeného příslušný k rozhodnutí o sporu mezi stěžovatelkou a žalovanou. Jelikož je právě žalovaná subjektem, který při uzavírání smlouvy vystupoval z pozice vrchnostenského orgánu, k rozhodování o sporu z této smlouvy bude příslušný její nadřízený orgán. Ust. § 178 správního řádu však pro tento případ neposkytuje zcela jednoznačné vodítko k určení nadřízeného orgánu žalované.

Důvodem je mimo jiné skutečnost, že žalovaná obecně (uzavírání dohody podle ust. § 21 odst. 2 zákona o památkové péči lze považovat za výjimku) nevystupuje jako vrchnostenský orgán. Proto zákony výslovně nestanoví, kdo je jejím nadřízeným orgánem, kdo rozhoduje o odvoláních proti jejím rozhodnutím či kdo vykonává nad její činností dozor (kontrolu). Pokud však jde o výkon dozoru, pro účely ust. § 178 odst. 1 správního řádu nemusí být tato skutečnost v zákoně výslovně uvedena. Podstatné je, zda je tento institut fakticky naplňován. V posuzovaném případě je za výkon dozoru (kontroly) nutno považovat především činnost Ministerstva kultury, které stanovuje základní rámec, v němž se může žalovaná při výkonu její vrchnostenské pravomoci pohybovat, a může dodržování tohoto rámce také vynucovat. Je to totiž Ministerstvo kultury, kdo rozhoduje podle odst. 2 ust. § 21 zákona o památkové péči o povolení k provádění archeologických výzkumů, které je nezbytnou podmínkou založení pravomoci žalované uzavřít s konkrétním subjektem dohodu podle téhož odstavce. A Ministerstvo kultury může nakonec také zbavit tuto dohodu (jakožto projev vrchnostenské pravomoci žalované) účinků tím, že podle odst. 5 oprávněné organizaci povolení k provádění archeologických výzkumů odejme. Na základě tohoto zvláštního charakteru vztahů mezi Ministerstvem kultury a žalovanou při postupech podle ust. § 21 zákona o památkové péči je nutno učinit závěr, že nadřízeným orgánem žalované, který má podle ust. § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu pravomoc rozhodnout předmětný spor, je v daném případě Ministerstvo kultury.

Správnost výše nastíněných úvah potvrzuje i fakt, že nadřízený orgán žalované by v opačném případě nebylo možné žádným jiným způsobem určit, neboť ust. § 178 odst. 2 správního řádu na žalovanou nedopadá. Je totiž ze zákona organizační složkou státu, tedy nikoliv krajem, obcí, jinou veřejnoprávní korporací, právnickou či fyzickou osobou, státním tajemníkem, ministrem, vedoucím jiného ústředního správního úřadu ani samotným ústředním správním úřadem. Ust. § 3 odst. 2 zákona č. 283/1992 Sb., o Akademii věd České republiky, ve znění pozdějších předpisů sice propůjčuje žalované postavení ústředního orgánu České republiky, ovšem pouze a jen pro rozpočtové účely. Určení nadřízeného orgánu podle ust. § 178 odst. 1 věty druhé správního řádu je zde tedy jedinou možností.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu